

Betingelser for hjælp til tandbehandling efter bistandslovens § 46. stk. 1

FOB nr. 80.380

Meddelt den sociale ankestyrelse, at det burde have fremgået af begrundelsen i ankestyrelsens afgørelse om hjælp i henhold til bistandslovens § 46, stk. 1, til tandbehandling, hvilke forhold ankestyrelsen havde lagt vægt på.

Fundet, at ankestyrelsen på en urigtig måde syntes at have foretaget en sammenblanding af forskellige betingelser for ydelse af hjælp efter bistandslovens § 46, stk. 1, og at det havde været det rigtigste, om ankestyrelsen havde foranlediget, at der blev indhentet nærmere oplysninger om (uafklarede) forhold, som ankestyrelsen lagde vægt på.

Henstillet til ankestyrelsen at genoptage sagens behandling med henblik på tilvejebringelse af sådanne nærmere oplysninger.

(J. nr. 1980-405-053).

A klagede over, at den sociale ankestyrelse havde tiltrådt en afgørelse fra aptsankenævnet for Århus amt, hvorved nævnet havde tiltrådt et afslag fra det sociale udvalg i Silkeborg kommune på A's ansøgning om hjælp efter bistandslovens § 46, stk. 1, til betaling af paradentosebehandling. Det fremgik af sagen, at A den 7. december 1978 ansøgte social- og sundhedsforvaltningen i Silkeborg om hjælp til paradentosebehandling. Til brug for ansøgningens behandling forelå der fra A's tandlæge et »Overslag angående behandlingen af ... (A) ...« med angivelse af diagnosen: »Profund marginal paradontit«, og med opstilling af forskellige udgiftsposter i forbindelse med paradentosebehandlingen, der sammenlagt var på 2.375 kr. I forbindelse med ansøgningen gav A nærmere oplysning om sine og sin families økonomiske forhold. Familien omfattede A (stud. jur.), A's ægtefælle (lærerstuderende) og 2 mindreårige børn.

Ifølge de økonomiske oplysninger havde A og A's hustru en årsindtægt på godt 90.000 kr. (omfattende arbejdsindtægt, stipendier, lån og arveforskud), og A's årlige faste udgifter var beregnet til godt 50.000 kr. Med hensyn til formue var det oplyst, at A havde hus og motorkøretøj, men at hans gæld (prioritetsgæld og studielån) oversteg hans aktiver.

I skrivelse af 11. december 1978 meddelte social- og sundhedsforvaltningen, »at man efter trangsbedømmelse ikke mener, at De opfylder betingelsen for hjælp efter bistandslovens § 46, stk. 1, hvorfor man må meddele afslag på ansøgningen.«

I slutningen af januar 1979 rettede A igen henvendelse til social- og sundhedsforvaltningen og anmodede om, at sagen blev genoptaget. A oplyste, at hans ægtefælles arbejde (der havde givet lønindtægt på godt 1.000 kr. om måneden) nu var ophørt.

I skrivelse af 31. januar 1979 fastholdt social- og sundhedsforvaltningen afslaget, idet forvaltningen anførte følgende:

»...

Som begrundelse kan nævnes, at på trods af at både din kone og du er studerende, skønnes jeres økonomi at være så god, at vi ikke kan beregne jeres situation som helt ekstraordinær. Vi har herved lagt til grund, at der udover stipendier fra SU og studielån er en lønindtægt på kr. 2.000 + arveforsud på kr. 1.000 pr. måned.

...«

I skrivelse af 11. februar 1979 påklagede A social- og sundhedsforvaltningens afgørelse til amtsankenævnet for Århus amt.

Amtsankenævnet indhentede en udtalelse af 28. februar 1979 fra det sociale udvalg i Silkeborg kommune, der redegjorde for sagens forløb og om afgørelsen af 31. januar 1979 udtalte, at det tidligere meddelte afslag var fastholdt »under henvisning til pkt. 5 i cirkulære om kontanthjælp efter bistandsloven af 3. november 1975, idet ægteparrets økonomi skønnes at være så god, på trods af at begge er studerende, at der stadig ikke er grundlag for hjælp efter § 46, stk. 1«.

I skrivelse af 5. april 1979 til amtsankenævnets sekretariat fremsatte A bemærkninger til det sociale udvalgs skrivelse.

Amtsankenævnet traf afgørelsen i skrivelse af 1. maj 1979 og anførte:

»...

Det er ankenævnets opfattelse, at De efter det om Deres og Deres ægtefælles økonomiske forhold oplyste ikke opfylder betingelserne for at få hjælp efter bistandslovens § 46, stk. 1, til den nævnte tandbehandling. Nævnet finder, at De selv har midler til at afholde udgiften til betaling af paradentosebehandlingen. Nævnet henviser Dem til at få en afdragsordning med Deres tandlæge.

Ankenævnet stadfæster socialforvaltningens afgørelse.

...«

I skrivelse af 23. maj 1979 klagede A til den sociale ankestyrelse over amtsankenævnets afgørelse.

Den sociale ankestyrelse traf afgørelse i sagen på møde den 8. januar 1980 og meddelte A afgørelsen ved skrivelse af 30. januar 1980. I skrivelsen anførtes bl. a. følgende efter en nærmere redegørelse for sagsforløbet.

»...

Ansøgeren har ved sagens indankning for ankestyrelsen fremsendt et overslag over familiens indtægter og udgifter for 1979, hvorefter familiens indtægter er opgjort til 84.462 kr. årligt og udgifterne - bortset fra udgifter til underhold m. v. - til 58.874 kr. årligt.

Ansøgeren har endvidere oplyst, at paradentosebehandlingen i den ene side af munden har kostet 1.495 kr., og at ansøgerens tænder i den anden side er under observation med henblik på, om behandling i denne side er nødvendig.

Efter bistandslovens § 46, stk. 1, kan der, hvis en person har udgifter til bl. a. tandbehandling, der ikke dækkes efter lovgivningen om offentlig sygesikring eller social ulykkesforsikring, ydes hjælp hertil, såfremt pågældende ikke selv har midler til at afholde udgiften.

...

Amtsankenævnets afgørelse tiltrædes med den af nævnet anførte begrundelse.«

I skrivelse af 1. april 1980 indgav A klage til mig. A anførte, at ankestyrelsen over for ham mundtligt havde begrundet sin afgørelse med, at han »havde rådighed over et bruttobeløb, der ikke var mindre end mange familiers indtægt, og at almindelige familier selv burde kunne afholde deres tandlægeudgifter«. Jeg forstod, at A klagede over, at den sociale ankestyrelse ikke havde kunnet præcisere »trangskriteriet i § 46, stk. 1« i bistandsloven, herunder at ankestyrelsen ikke havde ment at kunne anvende »trangskriteriet i kap. 9« i bistandsloven. A anførte i den forbindelse, at ankestyrelsen »specielt (ville) fastholde, at det var bruttoindtægten« uden fradrag til faste udgifter (efter en § 37, stk. 2 opstilling), der er udgangspunkt for en trangsbedømmelse«, og at denne opfattelse var i modstrid med, hvad A telefonisk havde fået oplyst ved henvendelse til socialministeriet.

Under henvisning til det, A havde anført i sin klageskrivelse, anmodede jeg i skrivelse af 15. april 1980 den sociale ankestyrelse og socialministeriet om udtalelser i sagen.

I en udtalelse af 15. september 1980 i anledning af A's klage til mig anførte den sociale ankestyrelse følgende:

»...

Der findes ikke i socialministeriets cirkulærer om bistandsloven, ej heller i pkt. 46 i socialministeriets kontanthjælpscirkulære af 3. november 1975, bemærkninger til nærmere belysning af, hvad der skal forstås med ordene »såfremt pågældende ikke selv har midler til at afholde udgiften« i lovens § 46, stk. 1, om hjælp til de dér omhandlede udgifter.

I bemærkningerne til lovforslaget siges det blot, at bestemmelsen foreslås ud fra princippet i forsorgslovens § 47, »hvis der er økonomisk trang til stede«.

Heller ikke under lovforslagets behandling i folketinget ses der at være fremkommet bidrag til forståelse af nævnte sætning.

På denne baggrund har ankestyrelsen fundet, at stillingtagen i det enkelte tilfælde må bero på et konkret skøn uner hensyntagen til de individuelle omstændigheder. Herved må komme i betragtning bl. a. ansøgerens indtægtsniveau, nødvendigheden af afholdelse af de omhandlede udgifter på det givne tidspunkt samt udgifternes størrelse i forhold til ansøgerens økonomiske forhold.

Ved vurderingen af den her foreliggende sag har ankestyrelsen navnlig taget i betragtning, at familien disponerer over midler på omkring 85.000-90.000 kr. på årsbasis.

I vurderingen er - selv om det ikke direkte fremgår af afgørelsen - også indgået, at ansøgningen angår hjælp til behandling for paradentose, uden at der foreligger klar dokumentation for, at behandling er nødvendig og ikke kan udsettes til et senere tidspunkt. Det er endvidere taget i betragtning, at lovgivningen synes at prioritere behandlingen af den omhandlede lidelse lavt, jfr. at der ikke i almindelighed ydes støtte til paradentosebehandling efter sygesikringslovgivningen.

Hvad angår spørgsmålet om anvendelsen af retningslinierne i § 37 for udmåling af hjælp efter § 46 bemærkes, at § 37's placering i lovens kapital 9 synes at indicere, at dennes anvendelse er begrænset til sager, der er omfattet af dette kapitel. Hertil kommer, at der også ved anvendelsen af retningslinierne efter § 37 må anlægges et skøn over, om det er rimeligt at yde hjælp til den pågældende udgiftspost set i forhold til »de hidtidige levevilkår«, således at

anvendelsen af disse retningslinier i § 46-tilfældet ikke synes at give noget mere sikkert grundlag for stillingtagen.

...«

I en udtalelse af 22. september 1980 i anledning af A's klage til mig anførte socialministeriet:

»...

Idet man kan henholde sig til ankestyrelsens udtalelse, ... skal man om anvendelsen af bistandslovens § 46, stk. 1, i almindelighed bemærke følgende:

Kriteriet for ydelse af hjælp efter bistandslovens § 46, stk. 1, er, at ansøgeren ikke selv har midler til at afholde den ansøgte udgift.

Der skal således i hvert enkelt tilfælde foretages en konkret vurdering af den pågældendes og familiens økonomiske forhold, idet der tages hensyn til familiens størrelse, sammensætning, alder m. v. Det afgørende for denne vurdering vil i almindelighed være, om den udgift, sagen drejer sig om, vil bringe et i øvrigt rimeligt budget ud af balance.

Da anvendelsen af § 46, stk. 1, forudsætter en konkret skønsmæssig vurdering i hvert enkelt tilfælde, er der ikke fra centralt hold fastsat bindende regler om anvendelse af denne bestemmelse.«

Med skrivelse af 25. september 1980 gjorde jeg A bekendt med de ovennævnte udtalelser.

I anledning af det, ankestyrelsen havde anført i sin udtalelse af 15. september 1980 (næstsidste afsnit i citatet ovenfor), rettede A i skrivelse af 6. oktober 1980 henvendelse til ankestyrelsen. A bad ankestyrelsen om at oplyse:

»...

i hvilket omfang der til brug for afgørelsen af 30. januar 1980 var indhentet oplysninger til belysning af behandlingens nødvendighed, og i hvilket omfang behandlingen med rimelighed kunne udsættes.

...«

I skrivelse af 14. oktober 1980 til A oplyste den sociale ankestyrelse:

»...

at det ikke i sagen er nærmere dokumenteret, at behandlingen af lidelsen har været nødvendig og ikke har kunnet udsættes til et senere tidspunkt, og at ankestyrelsen under hensyn til det i øvrigt i sagen foreliggende ikke har fundet tilstrækkelig anledning til at indhente nærmere oplysninger herom.

...«

I skrivelse af 5. november 1980 gjorde A bemærkninger til de modtagne udtalelser. Til ankestyrelsens udtalelse (af 15. september 1980) anførte A bl. a. følgende:

»...

Skrivelsens anden del (næstsidste afsnit i citatet ovenfor; min bemærkning) har jeg svært ved at forholde mig til. Det drejer sig om nogle indtil nu hemmeligholdte momenter, der er indgået i ankestyrelsens vurdering. Det første drejer sig om behandlingens nødvendighed. Jeg kan til dette oplyse, der på intet tidspunkt under sagens behandling er rejst tvivl om dette overfor mig. Jeg vedlægger kopi af min korrespondance med ankestyrelsen om dette punkt, hvoraf fremgår, at ankestyrelsen ikke har fundet anledning til at indhente nærmere oplysninger. Hvis ankestyrelsen ville lægge vægt på dette moment,

havde det vel været rimeligt at opfordre mig til at dokumentere nødvendigheden eller indhente udtalelser fra sagkyndige.

Det andet moment drejer sig om lovgivningsmagtens prioritering af paradentosebehandling. Jeg mener ikke, at der kan være tvivl om, at paradentosebehandling er omfattet af § 46, stk. 1, der netop er et supplement til sygesikringsloven. I øvrigt må jeg give ankestyrelsen ret i betragtningen, men jeg kan i den forbindelse oplyse, at visse kommuner ser anderledes på spørgsmålet, og frivilligt yder tilskud til paradentosebehandling efter sygesikringslovens principper.

...«

Jeg gjorde den sociale ankestyrelse og socialministeriet bekendt med A's skrivelse af 5. november 1980, idet jeg anmodede ankestyrelsen og ministeriet om at tage stilling til det, A havde anført.

I en udtalelse af 9. december 1980 anførte den sociale ankestyrelse herefter, at der efter styrelsens opfattelse ikke i A's skrivelse af 5. november 1980 var fremkommet sådanne nye faktiske oplysninger, som kunne begrunde, at sagen blev genoptaget i ankestyrelsen. Ankestyrelsen tilføjede, at A's betragtninger vedrørende forståelsen af bistandslovens § 46 ikke kunne ændre ankestyrelsens opfattelse af bestemmelsen, således som styrelsen havde redegjort herfor i skrivelsen af 15. september 1980.

I en udtalelse af 16. december 1980 anførte socialministeriet følgende:

»...

socialministeriet kan henholde sig til sin skrivelse af 22. september 1980 vedrørende anvendelsen af bistandslovens § 46, stk. 1.

Man skal navnlig henvise til skrivelsens sidste afsnit, hvorefter anvendelse af bestemmelsen forudsætter, at der i hver enkelt sag foretages en konkret skønsmæssig vurdering af ansøgerens mulighed for selv at afholde den omhandlede udgift. Det kan herved bl. a. tillægges vægt, om udgiften er uforholdsmæssig stor sammenlignet med den pågældendes indtægtsforhold - herunder om de *øvrige* udgifter står i et rimeligt forhold til indtægten.

...«

Jeg udtalte herefter følgende i en skrivelse til A:

»Bestemmelsen i bistandslovens § 46, stk. 1, har følgende indhold:

»Hvis en person har udgifter til sygebehandling, medicin, tandbehandling eller lignende, der ikke dækkes efter lovgivningen om offentlig sygesikring eller social ulykkesforsikring, kan der ydes hjælp hertil, såfremt pågældende ikke selv har midler til at afholde udgiften.«

Om denne bestemmelse er anført følgende i pkt. 46 i cirkulære nr. 209 af 3. november 1975 om kontanthjælp efter bistandslovens (nu pkt. 46 i kontanthjælpscirkulære nr. 173 af 25. oktober 1980, som pr. 1. januar 1981 har afløst cirkulæret fra 1975):

»Efter bistandslovens § 46, stk. 1, kan der ydes hjælp til sygebehandling, medicin, tandbehandling eller lignende. Dette er betinget af:

1° at udgiften ikke kan dækkes efter lovgivningen om offentlig sygesikring eller social ulykkesforsikring - dvs. at der kan ydes hjælp til betaling af dels en persons egne udgifter, når der kun kan opnås delvis tilskud fra sikringsordningen, dels udgifter som sikringsordningen slet ikke yder tilskud til.

2° at pågældende ikke selv har midler til at afholde udgiften - med egne midler må sidestilles, at ansøgeren kan få udgiften dækket af en privat forsikring.

Det er en forudsætning for at yde hjælp, at udgiften efter vurdering fra læge eller tandlæge må anses for velbegrunder. Det vil i visse tilfælde være nødvendigt at indhente udtalelse herom fra kommunens lægekonsulent eller fra amtskommunens socialcenter, og for så vidt angår tilskud til medicin, at der er søgt individuelt tilskud i medfør af sygesikringslovens § 7, stk. 1 og 2.

...«

Forudsætningen for, at der kan ydes hjælp efter bistandslovens § 46, stk. 1, til en behandling, er, at 3 betingelser er opfyldt:

1. Udgifterne dækkes ikke efter sygesikringsloven m. v.,
2. Behandlingen må anses for »velbegrunder« (denne betingelse fremgår udtrykkeligt af cirkulæret og er utvivlsomt forudsat i lovbestemmelsen), og
3. »den pågældende (har) ikke selv ... midler til at afholde udgiften« (»trangsbedømmelsen«).

Den fortolkning af den lige citerede »trangsbetingelse«, socialministeriet har givet udtryk for i sin skrivelse af 22. september 1980, giver mig ikke anledning til bemærkninger. Der skal foretages en konkret helhedsvurdering af den pågældendes og familiens økonomiske forhold, således at denne vurdering sættes i relation til spørgsmålet, om den udgift, sagen drejer sig om, vil bringe et i øvrigt rimeligt budget ud af balance. I vurderingen må således navnlig indgå - foruden familiens størrelse og sammensætning - bruttoindtægtens størrelse, omfanget og rimeligheden af den pågældendes og familiens sædvanlige udgifter, størrelsen af den udgift, om hvis afholdelse der er spørgsmål.

Jeg henleder i forbindelse hermed opmærksomheden på, at betingelsen »ikke selv har midler til at afholde udgiften« ved den ændring af bistandsloven, der skete ved lov nr. 258 af 16. juni 1980, er optaget i flere af lovens bestemmelser (§ 40, stk. 2, § 46, stk. 2, og § 48, stk. 1). Om betingelsen indeholder det nye kontanthjælpscirkulære tilkendegivelser i pkt. 28 (§ 40, stk. 2), i pkt. 47 (§ 46, stk. 2) og i pkt. 53 (§ 48, stk. 1); i pkt. 47 udtales således (på linie med socialministeriets udtalelse af 22. september 1980 til mig):

»...

Det sociale udvalg skal ved sin vurdering lægge vægt på, om pågældende eller familien må antages selv at have tilstrækkelige midler til at afholde udgiften. Der skal herved tages hensyn til pågældendes og familiens økonomiske forhold, ligesom der skal tages hensyn til familiens størrelse, sammensætning, alder m. v. Det afgørende for bedømmelsen heraf vil være, om den udgift, sagen drejer sig om, vil bringe et i øvrigt rimeligt budget ud af balance. Der vil derfor være større sandsynlighed for, at der kan ydes hjælp, jo større udgift der er tale om, men der vil også være mulighed for at yde hjælp til mindre udgifter, hvis pågældendes eller familiens økonomi er så anstrengt, at selv forholdsvis beskedne ekstraudgifter vil kunne være afgørende for pågældendes og familiens muligheder for i fremtiden at klare sig uden hjælp fra det offentlige.

...«

Jeg finder ikke, at der er nogen principiel forskel mellem socialministeriets opfattelse vedrørende »trangsbedømmelsen« og den sociale ankestyrelses opfattelse af dette spørgsmål, således som det har fundet udtryk i skrivelsen af 15. september 1980. Ankestyrelsen har vel anført, at styrelsen navnlig har taget Deres bruttoindtægt i betragtning. Der er imidlertid ikke grundlag for at antage, at ankestyrelsen har anlagt en ren »bruttoindtægtsvurdering« og således baseret sin afgørelse på en principielt anden (og urigtig) opfattelse end den, socialministeriet har givet udtryk for.

Det fremgår imidlertid af sagen, at den sociale ankestyrelses afgørelse ikke alene er baseret på overvejelser over Deres økonomiske forhold i sædvanlig forstand (navnlig indtægter og udgifter), idet ankestyrelsen ifølge skrivelsen af 15. september 1980 også har lagt vægt på, »at ansøgningen angår hjælp til behandling for paradentose, uden at der foreligger klar dokumentation for, at behandling er nødvendig, og ikke kan udsættes til et senere tidspunkt. Det er endvidere taget i betragtning, at lovgivningen synes at prioritere behandling af den omhandlede lidelse

lavt, jfr. at der ikke i almindelighed ydes støtte til paradentosebehandling efter sygesikringsloven«.

Når den sociale ankestyrelse har lagt vægt på disse forhold, burde det efter min opfattelse være fremgået af begrundelsen i ankestyrelsens afgørelse af 8. januar 1980 (30. januar 1980); jeg henviser herved til den begrundelsespligt, der påhviler ankestyrelsen efter § 10, stk. 1, i lov nr. 605 af 20. december 1972 om den sociale ankestyrelse.

Den sociale ankestyrelse synes - ved (så vidt jeg forstår) i forbindelse med »trangsbedømmelsen« at lægge vægt på de nu omtalte forhold - på en urigtig måde at have foretaget en sammenblanding af forskellige betingelser for ydelse af hjælp efter bistandslovens § 46, stk. 1.

Til det anførte om lovgivningens lave prioritering af paradentosebehandling skal jeg bemærke: Jeg går ud fra, at ankestyrelsen er enig i, at paradentosebehandling er omfattet af bestemmelsen i § 46, stk. 1, i bistandsloven (når behandlingen i det konkrete tilfælde er velbegrundet). Om lovgivningen (sygesikringsloven) i øvrigt generelt prioriterer behandlinger højt eller lavt, må principielt være uden betydning for praktiseringen af »trangsbetingsen« i § 46, stk. 1.

Som nævnt foran er det en betingelse for, at der kan ydes hjælp efter § 46, stk. 1, til (bl. a.) paradentosebehandling, at denne er konkret velbegrundet. Afgørelsen af dette spørgsmål må imidlertid efter min mening ske uden sammenblanding med vurderingen af ansøgerens økonomiske forhold. Jeg er enig med den sociale ankestyrelse i, at der ikke i sagen foreligger nærmere oplysning om, hvorvidt paradentosebehandlingen har været velbegrundet. For så vidt den sociale ankestyrelse - uanset det foreliggende tandlægeoverslag - måtte have fundet anledning til at betvivle dette, burde konsekvensen imidlertid have været, at ankestyrelsen havde foranlediget, at der blev tilvejebragt nærmere oplysninger om spørgsmålet.

Et herfra forskelligt spørgsmål er, om det ville være forsvarligt at udsætte paradentosebehandling i nogen tid. Jeg er enig med den sociale ankestyrelse (jfr. 4. afsnit i citatet ovenfor s. 381 fra ankestyrelsens udtalelse af 15. september 1980) i, at dette spørgsmål med rette kan ses i sammenhæng med »trangsbetingsen« i § 46, stk. 1. Kan behandlingen uden nævneværdig ulempe udsættes i nogen tid, øges ansøgerens muligheder for selv gennem opsparing eller måske forbedring af sine økonomiske forhold at afholde udgiften. Når den sociale ankestyrelse ville lægge vægt på dette forhold, måtte det imidlertid efter min mening have været det rigtigste, at den sociale ankestyrelse havde foranlediget, at der blev

tilvebragt nærmere oplysninger om forsvarligheden i en sådan udsættelse.

Jeg har gjort den sociale ankestyrelse bekendt med min ovenfor anførte opfattelse og samtidig henstillet til ankestyrelsen at genoptage sagens behandling, således at der - hvilket formentlig må ske ved kontakt med Dem og den pågældende tandlæge - tilvebringes nærmere oplysninger om, hvorvidt paradentosebehandlingen er velbegrunder, og hvorvidt en udsættelse af behandlingen ville være forsvarlig.

Jeg har bedt ankestyrelsen underrette mig om den afgørelse, der herefter træffes.«

Supplerende oplysninger om sagen

Ved skrivelse af 17. juli 1981 gjorde den sociale ankestyrelse mig bekendt med, at ankestyrelsen havde skrevet således til A:

»I brev af 14. april 1981 har De forespurgt, hvad ankestyrelsen agter at foretage sig i Deres af styrelsen ved skrivelse af 30. januar 1980 afgjorte sag om hjælp efter bistandsloven til betaling af paradentosebehandling, efter at folketingets ombudsmand ved skrivelse af 9. februar 1981 har henstillet til ankestyrelsen at genoptage sagen med henblik på at søge nærmere oplyst, hvorvidt den pågældende behandling har været velbegrunder, og hvorvidt en udsættelse af behandlingen ville have været forsvarlig.

Under den efterfølgende brevveksling mellem folketingets ombudsmand og ankestyrelsen, som De er bekendt med, har ombudsmanden fået det indtryk, at sagen kunne have fået et andet udfald, såfremt en nærmere undersøgelse havde vist, at paradentosebehandlingen var velbegrunder og ikke kunne udsættes.

Ankestyrelsen ønsker at understrege, at dette ikke er tilfældet, og henviser i denne forbindelse til ankestyrelsens brev til Dem af 14. oktober 1980, hvori ankestyrelsen har meddelt Dem, at man ikke har fundet tilstrækkelig anledning til at undersøge dette spørgsmål efter det, der i øvrigt foreligger oplyst i sagen.

I tilslutning hertil skal man gøre opmærksom på, at spørgsmålene om, hvorvidt paradentosebehandlingen var velbegrunder, og ikke kunne udsættes, overhovedet ikke har været drøftet i den *konkrete* sag hverken ved sagens forberedelse eller på selve ankemødet, idet man fandt, at der ikke var anledning til at undersøge de behandlingsmæssige spørgsmål i denne sag.

Af denne grund er ankestyrelsens afslag i skrivelse af 30. januar 1980 alene begrundet med Deres økonomiske forhold.

Ankestyrelsen agter derfor ikke at foretage videre i sagen.

...«

I skrivelse af 1. september 1981 meddelte jeg den sociale ankestyrelse, at ankestyrelsens skrivelse af 17. juli 1981 til A gav mig anledning til følgende bemærkninger:

»Den sociale ankestyrelsens skrivelse af 15. september 1980 til ombudsmanden kunne efter min opfattelse ikke forstås på anden måde, end at styrelsen i

den konkrete sag havde tillagt det en vis vægt, at det ikke forelå dokumenteret, at paradentosebehandlingen var nødvendig og ikke kunne udsættes til et senere tidspunkt. Jeg forstår nu, at det ikke er tilfældet, men at afslaget i den konkrete sag alene var begrundet i klagerens økonomiske forhold. Efter min opfattelse er det uheldigt, at den sociale ankestyrelses skrivelse af 15. september 1980 var formuleret således, at den måtte give ombudsmanden, socialministeriet og klageren det, som det nu viser sig fejlagtige, indtryk, som gav anledning til den efterfølgende brevveksling.«